

කලම්බකම් නම් ද්‍රවිඩ සාහිත්‍යයෙන් සිංහල ප්‍රශස්ති සාහිත්‍ය ලද ආභාසය

හේමන්තා මනෝහාරි රන්දුනුගේ

Abstract

සිංහල ප්‍රශස්ති සාහිත්‍යයේ ප්‍රවර්ධනය උදෙසා සංස්කෘත මෙන්ම ද්‍රවිඩ සාහිත්‍යයෙන්ද ලද පෝෂණය ඉමහත්ය. සිංහල ප්‍රශස්ති, සංස්කෘත සාහිත්‍යයෙහි එන හක්කි මාර්ගයට අයත් ග්‍රන්ථ, විරුද කාව්‍ය, කලම්බකම් යන විවිධ සාහිත්‍යාංගවල ඇතුළත් ඇතැම් අංගවල සම්මිශ්‍රණයෙන් පැන නැගුණු කාව්‍ය විශේෂයක් වශයෙන් හැඳින්විය හැකිය. ශ්‍රී ක්‍රිෂ්ණ උදෙසා ප්‍රශංසා මුඛයෙන් රචනා කරන ලද ගීත ගෝවින්දය, ස්තව ස්ත්‍රෝත්‍ර, ස්ත්‍රෝත්‍ර මාලා වැනි ග්‍රන්ථවලට සමානත්වයක් දරන ප්‍රශස්ති දක්ෂිණ භාරතීය කලම්බකම් නමින් හඳුන්වනු ලබන හක්කි කාව්‍ය විශේෂයක් ඇසුරින් නිර්මාණය වූ බවත් පැවසේ. දක්ෂිණ භාරතීය ද්‍රවිඩ කිවිචරයන් විසින් විරචිත දේව ස්ත්‍රෝත්‍ර ද කලම්බකම් නමින් හඳුන්වනු ලැබේ. කෝට්ටේ යුගයේදී රචනා වූ පැරකුම්බා සිරිතට පෙර රචිත රාජ, දේව හෝ ප්‍රභූ ප්‍රශස්ති කාව්‍යයක තතු නිශ්චිතව සොයා ගත නොහැකි වුවද ප්‍රශස්ති බිජ මූලසිටම සිංහල සාහිත්‍ය ක්‍ෂේත්‍රයේ වූ බවට සාධක හමුවේ. ග්‍රන්ථාගත ප්‍රශංසා, සෙල්ලිපි, සංදේශ කාව්‍යය හා සරසවි මඩුව එවැනි මූලාශ්‍ර වේ. සංස්කෘත මෙන්ම ද්‍රවිඩ සාහිත්‍යයේ බලපෑමට වඩාත් ලක් වූ යුගයක් ලෙස කෝට්ටේ යුගය සඳහන් කළ හැකිය. ක්‍රි.ව. 9 වන ශත වර්ෂයේ ලියන ලද නන්දිකලම්බකම් කෘතිය කලම්බකම් සාහිත්‍යයේ දක්නට ලැබෙන පැරණිතම කාව්‍යයයි. ද්‍රවිඩ කලම්බකම් කාව්‍ය සාහිත්‍යයෙහි දක්නට ලැබෙන කාව්‍ය ප්‍රයෝග සියල්ලක්ම පාහේ සිංහල ප්‍රශස්ති කාව්‍යයන්හිද දක්නට ලැබීම විශේෂත්වයකි. මෙම පර්යේෂණයේ අරමුණ වූයේ සිංහල ප්‍රශස්ති කාව්‍ය සඳහා කලම්බකම් කාව්‍ය සාහිත්‍යයෙන් ලද බලපෑම පිළිබඳව අධ්‍යයනය කිරීමයි. මේ අනුව කලම්බකම්හි දක්නට ලැබෙන කාව්‍ය ප්‍රයෝග අතර ශාංගාරය, විරත්වය, විරහව වැනි කරුණු සැසඳීමේදී පැහැදිලි වන්නේ සිංහල ප්‍රශස්ති කාව්‍ය සඳහා පමණක් නොව සිංහල සාහිත්‍යයේ පෝෂණය උදෙසා අගනා ආභාසයක් කලම්බකම් සාහිත්‍යයෙන් ලැබී ඇති බවයි.

ප්‍රමුඛ පද

ප්‍රශස්ති, සාහිත්‍යය, කාව්‍ය ප්‍රයෝග, කලම්බකම්, කවිකාර මඩුව

කාව්‍ය නායකයකු හෝ එබඳු නායකයින් කිහිප දෙනෙකුගේ වංශය, කීර්තනය, රූපලාවන්‍ය, බුද්ධි වාතුරය, ධන සම්පත්තිය, පරිවාර සම්පත්තිය, ශෛෂ්‍යී, වික්‍රමානිශය හා ප්‍රියාවන්ගේ විරහ වර්ණනය අතිශයෝක්තියෙන් වර්ණනා කිරීම ප්‍රශස්තිවල ලක්ෂණයයි. විරුද, විරුදාවලි, ප්‍රශස්ති, වර්ණනා, ස්තූති, ස්තෝත්‍ර වැනි වචන මේ සඳහා භාවිතයේ යෙදුණද මේ සියල්ල සංස්කෘත තත්සම පදය. සිංහල ප්‍රශස්ති හැඳින්වීමට සිරිත, විරුදාවලිය, වර්ණනාව, ශ්‍රී නාමය, ශාංගාරය, යස ගී, තියු ගී, කුති මංගල ගී, තොනුව වැනි නාමයන් භාවිත කොට ඇත .

ප්‍රශස්ති රචනා විමේදී ඒ සඳහා සමර්ථකම් ඇති පිරිස් අතරේ පමණක් භාවිත විමක් විශේෂ ලක්ෂණයකි. ඓතිහාසික තොරතුරුවලට අනුව අතීතයේ සිටම පෙර අපර දේදිගම රජුන්ගේ නිත්‍ය සේවයේ යෙදුණු රාජසභා කවීහු වූහ. ලක්දිව ඇතැම් රජුන්ගේ කවිකාර මඩුවේ වූ කවීන්ගේ ප්‍රධාන කාර්යය ලෙස ප්‍රශස්ති නිර්මාණය හා ගායනය සිදුව ඇති අතර ඒ සඳහා ඔවුන්හට නම්බුනාම, ගම්වර, දැසි දස්සන් ආදිය ප්‍රදානයන් ලෙස පිරිනමා ඇත.

නන්දිකලම්බකම් හා අනෙකුත් කලම්බකම් කාව්‍ය අනුරපුර රාජධානි කාලයේදීත් ඉන් පසුවත් භාරතයේ රචනා වුවද එය මෙරට සාහිත්‍ය ක්‍ෂේත්‍රයේ බලපෑමට වඩාත් ලක් වන්නේ කෝට්ටේ රාජධානි යුගයේදී ඇතිවුණු සාහිත්‍ය ප්‍රබෝධයත් සමග බැව් පෙනේ. එකල මෙරට පැවති පිරිවෙන් හා වෙනත් අධ්‍යාපනික ආයතනවලින් ශාස්ත්‍රෝද්‍රහණය කිරීම පිණිස විදේශ රටවලින් පවා උගත් පිරිස් මෙරටට ආහ. පාළි සංස්කෘත භාෂා පමණක් නොව අර්ථ ශාස්ත්‍රය, තාරකා ශාස්ත්‍රය, වෛද්‍ය විද්‍යාව, ආදී විෂයයන්ද ඉගැන්වීම කළ අතර මහායාන බලපෑම්, වෛදික ඇදහිලි හා වෙනත් මතිමතාන්තර අතින් සංකීර්ණ යුගයක් වූ මේ අවදියෙහි 6 වෙනි පැරකුම්බා රජුගෙන්ද එහි දියුණුවට ලැබුණේ නොමද අනුග්‍රහයකි. දෙමළ භාෂාව සිංහලට සැහෙන තරම ළංව තිබුණු අතර ; දේව හක්කිය, දෙවියන් ඇදහීම කෙමෙන් ලාංකික සමාජයේ පැතිරෙමින් තිබිණි. මෙම යුගයේදී සිංහල කවීන් මෙන්ම ද්‍රවිඩ කවීන්ද සේවයේ යෙදුණු බවට තොරතුරු සංදේශ සාහිත්‍යයෙන් පවා හමුවේ. කෝට්ටේ යුගයේ සිටම දෙමළ භාෂාව

හැදෑරීමද මෙරට පඬුවරුන්ට අනිවාර්ය විෂයයක් වී තිබේ. එළු සදැස් ලකුණේ සඳහන් වන මාත්‍රා 28 විරිත් අබ්බවු විරිත්වලින් බැඳී කවි ගණනාවක්ම ප්‍රශස්තිවල දක්නට ලැබේ. මෙවැනි විරිත් ලක්ෂණ එහෙම පිටින්ම දකුණු ඉන්දියානු සාහිත්‍ය ක්ෂේත්‍රගත කලාවක අනුකරණය පෙන්වා සිටී. වන්නම් හා විවිධ සින්දු එහිලා නිදසුන් කළ හැකිය. මේ සියල්ලම දකුණු ඉන්දිය කෝවිල් හා රජගෙදර පැවති සංගීතයෙහි කොටස්ය.

අභිනව සාහිත්‍යාංගයක ආරම්භය වූ පැරකුම්බා සිරිත නම් ප්‍රශස්තිය රචනාවන්ගේ කෝට්ටේ රාජධානි යුගයේදීය. පශ්චාත් කාලීන කවීන්ට බෙහෙවින් උපයෝගී වූද ඔවුන් විසින් දිගින් දිගටම අනුකරණය කළා වූද පැරකුම්බා සිරිත විරුදාවලී කාව්‍යයෙහි හමුවන ප්‍රථම මෙන්ම ඉහළම කෘතියයි. පැරකුම්බා සිරිතට පසුව ලියැවුණු රජසිහ සිරිත I, II, මහහටන, පරංගි හටන, පවන, ශ්‍රී නාමය, රාජසිංහ ශාන්තිය, නරේන්ද්‍රසිංහ වර්ණනා, ශ්‍රීගංගාරාලංකාරය, ඉංග්‍රීසි හටන වැනි විරුද හා හටන් කාව්‍යයන් විවිධ අභිමතාර්ථයන් ඔස්සේ රචනාවූ සාහිත්‍ය කෘතීන්ය. ශ්‍රීගංගාර පක්ෂයට බරවූ වර්ණනා බෙහෙවින් මතුව ආයේ නරේන්ද්‍රසිංහ රජු දවසය. නරේන්ද්‍රසිංහ රජුගෙන් පසුව නායක්කර් වංශික රජුන්ගේ පාලනයට නතු වූ මෙරට ද්‍රවිඩ බලපෑම්වලට වඩාත් ලක්වූ යුගයක් විය. සීතාවක යුගයේදී මෙරට බෞද්ධ පොත පත රාශියක් විනාශ වූයේ සිවසමයවැදිත්ගේ බලපෑම හේතුවෙනි. සංකඩගල රාජධානි යුගය ආරම්භයේදී කැපී පෙනුණු ලක්ෂණයක් වූයේ දෙමළ පොත් සිංහලයට පෙරළීමයි.

මහනුවර සමය වනවිට නම්ලත් කවීන්ගෙන් සැදුණු රජ වාසල හා සම්බන්ධ 'කවිකාර මඩුව' නම් සභාවක් විය. ප්‍රසිද්ධ කවීන් ගණනාවක් මෙකල සේවයේ යෙදී ඇත. මෙරට ඉංග්‍රීසීන්ට යටත් වීමෙන් පසු විවිධ හේතු මත ප්‍රශස්ති රචනා වීමේ ප්‍රවණතාවය හීනවිය. කෝට්ටේ යුගයේදී දියුණු අවස්ථාවකින් ආරම්භ වූණු ප්‍රශස්ති ක්‍රමයෙන් පරිහාණිය කරා ගමන් කළ ආකාරය පසු කල බිහිවූ ප්‍රශස්ති අධ්‍යයනය කිරීමෙන් වටහා ගත හැකිය.

සිංහල ප්‍රශස්ති පිළිබඳ අධ්‍යයනයේදී සංස්කෘත, තෙලිගු, දෙමළ වැනි භාෂා සාහිත්‍යයන්ගේ ආභාසයත්, එහි දක්නට ලැබෙන විරහ, යුධ, කීර්ති, ප්‍රතාප වැනි වර්ණනා දෙස බැලීමේදී දක්ෂිණ භාරතීය කලම්බකම් නම් සාහිත්‍යයේ ආභාසයත් උකහාගෙන ඇති බවක් දක්නට ලැබේ. මෙම පර්යේෂණයේ අරමුණ සිංහල ප්‍රශස්ති හා කලම්බකම් සාහිත්‍යයේ සංසක්ත බලපෑම පිළිබඳ අධ්‍යයනය කිරීමයි.

උත්තර භාරතයේ බිහිවූ ප්‍රශස්ති දක්ෂිණ භාරතයට ආවේ ඔවුන්ගේ දේශයට අනුගත වෙමින් බවත් 'විරිත්දු' යන නම ඔවුන් එයට තනාගත් නම බවත් 'කදම්බ' යන පදය අනුව තනාගත් 'කලම්බක' යන තවත් නමක් එයට වූ බව ඇම්.එච්.පීටර් සිල්වා පවසයි. (පීතානන්ද හිමි, 1964 : 1718) දක්ෂිණ භාරතීය ද්‍රවිඩ කිවිචරයන් විසින් විරචිත දේව ස්තෝත්‍රද කලම්බකම් නම් ද්‍රවිඩානුකූල නමකින් හඳුන්වනු ලැබේ. එය කරම්භක යන සංස්කෘත නාමයේම පර්යාය නාමයක් ලෙස හැඳින්විය හැකිය.

කලම්බකම් (kalampakam) යන්න අර්ථ ගන්වා ඇත්තේ මිශ්‍රණය (Mixture) ; සංයෝගය බන්ධනය (Compound) සහ නොයෙක් කරුණු අඩංගු සංග්‍රහය (Miscellany) ආදී වශයෙනි. එමෙන්ම "A kind of poem composed of different kind of stanzas" විවිධ වර්ගයේ විරිත් වලින් බැඳුණු කවි අඩංගු කාව්‍ය සංග්‍රහයක් ලෙසටය. (Tamil Lexicon, 1982 : 778) Kalampaka -mālai නමින්ද එය හඳුන්වා ඇත්තේ විවිධ වර්ගයේ වනමල් එකතු කර ගෙන මාලයක් , මුල සහ අග එකම මල් වර්ගයකින් සම්බන්ධ කරන්නාක් මෙන් කවියක අවසන් වචනය ඊළඟ කවියේ ආරම්භයට භාවිතා කිරීම කලම්බකම් නමින් හැඳින්වෙන බවයි. (නන්දිකලම්බකම්, 1955)

"කරම්භකංතු භාෂාහිර්විවිධාහිර් විනිර්මිතම්

යථාමට ෂොඩෂ භාෂාමයි ප්‍රශස්ති රත්නාවලි"

(Kone,1923:641)

'විවිධ භාෂාවලින් නිර්මාණය කරන ලද කිසියම් රචනයකින් කියවන්නාගේ චිත්ත සන්තානය තුළ යම් ශ්‍රවණාභිලාෂයක් ; උසස් ප්‍රීතියක් උපදවනු ලබයිද ; එවැනි සිත් පුරාලන වෛතසික මිහිරක් ලබා දෙන්නාවූ යම් කාව්‍යයක් කරම්භක නමින් ප්‍රකට වේ.' මිනිසාගේ අභ්‍යන්තර හා බාහිර ලක්ෂණ පිළිබඳව සඳහන්වන විවිධ කාව්‍ය එකතුව කරම්භක හා කලම්බකම් නමින් හැඳින්වෙන බවද තවදුරටත් එම ශබ්දකෝෂයෙහි සඳහන්වේ.

මෙහි සරල අර්ථය ලෙස ගම්‍ය වන්නේ විවිධ කාව්‍ය ප්‍රයෝග මිශ්‍රිත අංගවලින් යුත් කාව්‍ය රචනාවක් කලම්බකම් ලෙස අර්ථ ගන්වා ඇති බවයි.

කලම්බකම්හි දක්නට ලැබෙන විශේෂත්වය වන්නේ කාව්‍ය නායකයාගේ ගුණ අතිශයෝක්තියෙන් වර්ණනා කිරීමයි. මේ සඳහා නොයෙක් දෙවිවරුන්, රජවරුන් ආදීන් ප්‍රස්තුත කරගෙන ඇත. ප්‍රථම කාව්‍ය වන නන්දිකලම්බකම් සමග මධුරෙර කලම්බකම්, කාසී කලම්බකම්, කයිලෙල කලම්බකම්,

තිරුවරංග කලම්බකම්, කවිවික් කලම්බකම් වැනි කලම්බකම් කාව්‍ය 70 ක් පමණ වෙනැයි සැලකේ. කලම්බකම් කාව්‍ය ජනප්‍රියත්වයට පත් වීමත් සමග රචනයේදී අනුගමනය කළ යුතු නීති රීති කොටසක්ද සම්පාදනය කර ගැනීමට වියරණ ඇදුරන් කටයුතු කර ඇති බව පෙනේ. ඒ අනුව කාව්‍ය නායකයා දෙවියෙකු නම් ඔහු වෙනුවෙන් කාව්‍ය 100 ක් ප්‍රබන්ධ කළ යුතු විය. යතිවරයෙකුට 95 ද, රජකෙනෙකුට 90 ද, අමාත්‍යවරයෙකුට 70 ද, වෙළෙන්දෙකුට 50 ද, ගොවියෙකුට 30 ද වශයෙන් කාව්‍ය ප්‍රබන්ධ කළ යුතු යැයි සම්මත වූවද කලම්බකම් කාව්‍ය විමසීමේදී මෙම නීති රීතිවලට අනුගත නොවී ඒවා රචනා කර ඇති බවද දක්නට පිළිවන. මේ කාව්‍ය රීතීන් පිළිබඳව තොන්නුල් විලක්කම්, පන්නිරූපාටියෙල්, වච්චනන්දීමාලෙල, ඉලක්කනවිලක්කම්, පිරබන්ද දීපිකෙ යන කෘතීන්හි තොරතුරු සඳහන්වේ.

කලම්බකම් කාව්‍ය අන්ද්‍රාදි ගෛලියෙන් රචනා කළ යුතු බවටද සම්මතයක් පවතී. අන්තම් (අවසන් වන තැන) + ආදි (ආරම්භ වන තැන) යන දෙපදය සන්ධි වීමෙන් අන්ද්‍රාදි යන වචනය සඳී ඇත. අන්ද්‍රාදි ගෛලියෙන් රචනා වීමේදී ඉහතින් දක්වන ලද කලම්බක මාලෙල නමින් අර්ථ ගන්වන මාලාදාමයක හෝ දම්වැලක ස්වභාවය ගන්නා බව ද පැවසේ. ආසිරියර් විරුත්තම්, මකුප්පා, වෙන්බා, කැලිතැලියෙස, විරිත්තම්, බන්දී විරිත්තම්, වජ්ජිත්තූරෙර, කට්ටලෙකලිත්තූරෙර, කාලි විරිත්තම් වැනි විවිධ ඡන්දසින් බැඳුණු කාව්‍යයන් අවස්ථා නිරූපණය කිරීමට කර ගැනීමටත් අලංකාරය පිණිසත් යොදා ගෙන ඇත. ඇතැම් තැනෙක වෙන්බා (පේළි 4ක කවි විශේෂයක්) අතුරින් වැටුණු ගද්‍ය පාඨවලින්ද යුක්තව රචිත හෙයින් වම්පු කාව්‍ය ස්වරූපයද පෙන්වයි.

මෙහි පද්‍ය විලාසය පරම්පරාගත සම්ප්‍රදායකට අනුකූල වූ අතර ගද්‍ය එකල ප්‍රචලිතවූ ගද්‍ය සම්ප්‍රදාය වූ පණ්ඩිතමානී අටුවා ග්‍රන්ථ අනුව සකස් කොටගත් බැව් සඳහන්වේ (ශාස්ත්‍රී, 1947: 390).

කලම්බකම්හි දක්නට ලැබෙන කාව්‍ය ප්‍රයෝග 18 කි.

- 1 අම්මානෙ - දෙවියෝ
- 2 පුයවහුප්පු - කාව්‍ය නායකයාගේ බාහු වර්ණනය
- 3 මදංගු - අලියා (හස්තියෙකුගේ මුහුණ සහිත දෙවියා)
- 4 කාලම් - කාලය
- 5 සම්ප්‍රදම් - සම්ප්‍රදාය
- 6 කෙයාර් - අහසේ වළාකුළු
- 7 තවම් - භාවනාව
- 8 කු(පු)රම් - අයහපත් දෙය
- 9 මරම් - රණශූරත්වය
- 10 පාන් - සින්දු
- 11 කලි - සතුව
- 12 සිත්තු - ඇස්බැන්දුම්
- 13 ඉරන්ගල් - ආදරය, අනුකම්පාව කැට්ටුණු බලාපොරොත්තුව
- 14 කෙක්කලෙල - ඒක පාර්ශ්වික ආදරය , විරහව
- 15 තුදු - පණිවිඩය
- 16 වණ්ඩු - දුකයාගේ කාර්යය කරන මීමැස්සා, බඹරා, කුරුමිණියා වැනි කෘමීන්ට යොදනනම
- 17 තලෙල - එළිවැට හා සමාන පද යෙදීම
- 18 උාසල් - ඔංචිලි පදිමින් , පැද්දෙමින් කියන කවි

මෙලෙස 18 වැදැරුම් අංගයන් දක්වා තිබුනද කලම්බකම් කාව්‍ය හැම එකකම මේ සියලුම අංග දක්නට නැත.

ක්‍රි.ව. 9 වැනි සියවසෙහි රචිත නන්දිකලම්බකම් එම සාහිත්‍යයේ හමුවන ප්‍රථම සහ විශිෂ්ට කෘතිය සේ සැලකේ. ක්‍රි.ව. 844-866 දක්වා විසූ 3 වන පල්ලව නන්දිවර්මන්ගේ කාලයට අයත් කතෘ අඥාන මෙම කෘතිය අඩු ඓතිහාසික කාව්‍යයකි. දෙවන නන්දිවර්මන් මහා පල්ලව අධිරාජයා වර්ණනා කරන එහි විවිධ විරිතෙන් රචනා කරන ලද කාව්‍ය 90 ක් වූ බවද පසු කලෙකදී විවිධ පුස්තකාල පොත්වල තිබූ කවිද එක් කිරීමෙන් කාව්‍ය 100න් සමන්විත වූවක් බවට පත්ව ඇත. මෙම කෘතිය නන්දිවර්මන් රජුගේ සහෝදරයෙකු විසින් රචිත බවද ඇතැම්හු පහත දැක්වෙන කථා පුවත මගින් ගෙන හැර දක්වති.

ඉතා බලසම්පන්න රජෙකු වූ නන්දිවර්මන් රජු ලබන යුධ ජයග්‍රහණයන් සමග ඔහුගේ සතුරු සෙනඟද වර්ධනය වූ අතර ඔහු මරා දැමීමට ගත් සියලු උපක්‍රම වාර්ථ විය. ඒ අතර අතර සිය මවගේ දෙවැනි විවාහයෙන් උපන් සහෝදරයින් සිව් දෙනාද විය. සියලු උපක්‍රම අසාර්ථක වෙත්දී එක් සහෝදරයෙක් වෙනස්ම ආරක උපක්‍රමයක් යොදා සුරස කාව්‍යයක් රචනා කරන ලද්දේ කවිවලට සවන්දීමට නන්දිවර්මන් රජ තුළ ඇති ඇල්ම හොඳාකාරවම දන්නා හෙයින් එමගින් රජුගේ මරණය කඩිනම් කිරීමට හැකි වෙනැයි යන විශ්වාසය මතය. ඔහුගේ පරමාර්ථය දැනදැනම රජු එයට එකඟ විය. එකිනෙක කවි හමාර වීමත් සමගම රජු සිටි පොල් අතු මඩු 99 ම ගිනිබත් විය. සිය වෙනි කවිය

චිතකයක මත හිඳ ශ්‍රවණය කළ රජතුමා චිතකය අත් නොහැර කවියටම කන් දුන්න නිසාවෙන් කවිය හමාර වීමත් සමග චිතකය ගිනිගෙන දැවී හළ වූ බව සඳහන්වේ. මෙම කෘතියේ අඩංගු ඇතැම් කවි වස් කවි වූ බවත් එය රජුගේ මරණයට හේතු වූ බවත් පැවසේ. (නන්දිකලම්බකම්, 15,16) මෙම සිදුවීමෙන් පසු “නන්දිකලම්බනාලේ මාණ්ඩහලෙ නාඩවියුම්” යනුවෙන් ‘නන්දිවර්මන් රජු කලම්බකම් අසා මිය ගියා වාගෙයි’ යනුවෙන් කියමනක්ද පැරණි සමාජයේ පැවතුණි.

මධුරෙර කලම්බකම් නමින් හැඳින්වෙනුයේ ශිව දෙවියන් (සෝමසුන්දර කඩවුල්) පිළිබඳව ප්‍රශංසාත්මකව ලියන ලද කෘතියක් වන අතර එය මධුරෙර නම් ප්‍රදේශ සාහිත්‍ය නමින්ද හැඳින්වේ. ක්‍රි.ව. 1156-66 දක්වා පමණ කාලයේදී දක්ෂිණ භාරතයේ විසූ කුලසේකරම් නැමති පාණ්ඩ්‍ය රජු විසින් වනාන්තරය එළි පෙහෙළි කර මධුරෙර නම් නගරය ගොඩ නගන ලද අතර එම නගරයට ශිව දෙවි ආශීර්වාදය පතා කළ කන්තලව්වෙන් පසුව ශිව දෙවියන් රජුහට ශීර්ෂයේ සිට අමෘතය දුන් බවත් මුළු නගරයටම ආශීර්වාද දුන් හෙයින් මේ නගරය මධුරෙර නම් වූ බවත් සඳහන්වේ. මධුරෙර නද යනුවෙන් ආරම්භයේදී හැඳින්වූ බවත් පසුව භාවිතයේ පහසුව උදෙසා මධුරෙර කලම්බකම් යනුවෙන් හැඳින්වූ බවත් පැවසේ.

කලම්බකම් හා මෙරට ප්‍රශස්ති අතර ඇති සමානතා පිළිබඳව විමසීමේදී කාව්‍ය ප්‍රයෝග කිහිපයක් පිළිබඳව අවධානය යොමු කිරීම වැදගත්ය.

ප්‍රථම ප්‍රශස්තිය වූ පැරකුම්බා සිරිත තුණුරුවන් ගුණ නමස්කාර කරමින් ආරම්භ කර ඇති අතර පසුව ලියැවුණු ප්‍රශස්ති කාව්‍ය හින්දු දේවතාවන්ගෙන් සුබසෙත ප්‍රාර්ථනා කරමින් ආරම්භ කර ඇත. අම්මානෙ නමින් දැක්වෙන කාව්‍ය ප්‍රයෝගය එයයි. නරේන්ද්‍රසිංහ වර්ණනාවෙහි ගණදෙවි ආශීර්වාදය පහමින් කාව්‍ය ආරම්භ කර ඇත.

“පද්මාරූඪවිධි: ත්‍රිවික්‍රම සිව: ත්‍රිදසාධිපාත්‍රධ ය: සෙනානි ගජ වත්‍රා කර්ක සයලරුද්‍රනීවා ශී සව රං එතෙන ජරජර විත්ත පුරිනදයා කුචින්තු ආයු:ශ්‍රීය: වීරෝදාර නරේන්ද්‍රසිංහ නූපතීර ක්ෂන්ත සංවත්සරං’
(සේදරමන්, 1970:92)

නන්දිකලම්බකම්හි ප්‍රථම පද්‍ය ද ගණදෙවි ආශීර්වාදය පහන්නකි.

“මුම්මයි පුවනම් මුලුතීන්ද - මුදල්වී යෝඩුම් විඩයිපාහන්
අම්මෙම තුරුහ මුත්තම් එන - අලයිප්ප ආංගේ සිරිදහන්ඩ
තම්මින් මුත්තම් කොල නෝක්කි - වැට්ට්‍රේ නහයික්කම් වේලමුහන්
වම්මෙම මුලට් මැලර්තාල් අම් - වෙන්නෙ මිසයිත් පුනෙනවාමේ”

‘වෘෂභ වාහනාරූඪව සිටින ශිව, තුලෝකයම බිහිකළ පාර්වතිය සමග සිය අදරැති දරුවන්ගෙන් දෙමව්පියන් සිප ගන්නා ලෙස කළ ආයාචනයට ගණ දෙවියන් සිනාසේ. මෙවැනි සිරියාවන්ත නෙළුම් මලක් වන් පාද ඇති ගණ දෙවියන් නමස්කාර කරමු.’

නන්දිකලම්බකම්හි පළමු කවියේ සිට දොළොස්වන කවිය තෙක් ගණ දෙවියන්, ශිව දෙවියන්, පාර්වතී දේවිය, විෂ්ණු දෙවියන් හා පොදුවේ සියලුම දෙවියන් වර්ණනා කර ඇත. සිංහල ප්‍රශස්ති වලද එම දෙවිවරු මෙන්ම සරස්වතී දේවියද වර්ණනා කර ඇත.

ලබ්‍රගම ලංකානන්ද හිමි දක්වන ‘ප්‍රාකෘත, හින්දි, වඩිගාදී භාෂාවන්හි එළිසම පද්‍ය ඇතැයිද එහෙයින් ඒ අනුව සිංහල කවිය එළිසම වී’ යයිද ඇතැම් කෙනෙකුත් සිතන අතර ‘තෙලිඟු, කර්ණාට, ද්‍රවිඩාදී දකුණු ඉන්දීය සාහිත්‍යයන්ගේ බලපෑම නිසා සිංහල පද්‍ය එළිසම වී යයි තව කෙනෙක් සිතති’ (සාහිත්‍ය, 1966: 246) යන්නට තුඩු දෙන කාව්‍යයන් කලම්බකම්හි ඇත.

- ඇනයිත් තුලහිල් පිරුම්පුම් නී
- ඇනයිත් තුලහිල් ඉරුප්පුම් නී
- ඇනයිත් තුලහිල් තුන්බමුම් නී
- ඇනයිත් තුලහිල් ඉන්බමුම් නී

වානෝරක්ක තාදයුම්	නී
වන්දෝරක්ක තන්දයුම්	නී
ඒනුරක්ක තලෙවනම්	නී
එවුයිකම් ඉරෙවනුම්	නී

(නන්දිකලම්බකම්, 10)

‘ශිව දෙවිඳුනි, මේ ලෝකය ඇති විමටත් නැති විමටත් හේතුව ඔබයි. දුකත් ඔබයි. සැපත් ඔබයි. දෙවිලොව සියල්ලන්ටම මව ද පියා ද ඔබයි. ලොවට නායක ද ඔබයි. ලොව වෙසෙනා සියලු ජීවීන්ට දෙවි ඔබයි.’

මෙහි සෑම පාදයකම අගට ‘නී’ යන යෙදුම යොදා ඇත්තේ ගෞරවාර්ථය සඳහාය. මධුරෙර කලම්බකම්හි ද ප්‍රථම පදය ආරම්භ කර ඇත්තේ ගණ දෙවි ආශීර්වාදය පතාය.

පුන්දි තඩත්තු පුලක්කලිරෝඩි පිලිරුතොන්ද
 නන්දික්ක තන්දෙ තමිල් පුද වෙන්බදෙන්
 අන්තලෙක්කුයි වන්දිප්පදු තනිවාල්තු වදුම් මුඩි තාත්තු නන්ර
 සින්දුප්පදුම් අන්දි සිප්හි විනායගන් සේවසයෙ

‘මල් පුදා වැඳ, පාද නමස්කාරයෙන්, ගුණ වර්ණනයෙන්, පංචාංගයෙන් සිරස නමා, සංයමයෙන් එකත්පස්ව, කුංචනාද කරන්නාවූ, විශාල උදරය සහිත දෙවියනි, මෙම ගත අවසන් කිරීම සඳහා ඔබගේ ආශීර්වාදය පතන්නෙමු.’

‘මණිකොන්ඩ තිරයාලි සුරිනිමීර් මරංකසෙ
 පනිකොන්ඩ මුඩිසෙන්හි විවෙන්හි අරංගාලු පසින්දොසියුම්
 පුන්දොන්තු කොත්තවිල්ල පුනන්තුලායි නීලල් එමේර්
 තේන්දන්ත නරෙයික්කන්ප තන්වාය තිරුන්තුලයුම්
 මනිසික් කලවම් තිරුමාර්ගු මනික්කුරංග වරිදෙන්ත
 තනක් කුරිමෙම පනිමුන්ඩු මුදටිකැවින් තලෙනිප්ප
 වම් පොන්මොඩි මඩිච්චෝඩුම් අවිඩයහ බැල්ලිඔඩුම්
 සම්පොන්මදි තමිල්කුඩි පොලින්දෝයි කර්ඩි’

(මධුරෙර කලම්බකම්, 2 කව)

‘මධුරෙරහි වෙසෙන ශිව දෙවිඳුනි, මා හට සවන් යොමු කරන්න, මාණිකායෙන් ඔපවත්වුන රැළි සහිත ඇඳුම් හැඳ අනන්ත නා රජුගෙ (ආදිශේෂ) හිසෙහි රැඟුම් පානා භූමි දේවතාවනි, මධුරෙර වෙසෙන මීනාවිචි අම්මාගේ ස්වාමි වූ ශිව දෙවියන් (සෝමසුන්දරම්) නිසා මනරම් සුවඳැති මී පැණියෙන් පිරුණු නෙලුම් මලේ වාඩිවී විෂ්ණු දෙවියන්ගේ මාලයේ සෙවනැල්ලෙහි සිටින ශ්‍රී ලක්ෂ්මී දෙවියගේ සහ විෂ්ණු දෙවියන්ගේ සුන්දරත්වය අඩුවෙනවා’.

පුයම් හෙවත් පුයවහුප්පු ලෙස හඳුන්වා ඇත්තේ බාහු වර්ණනා හෙවත් රජතුමාගේ ශෛවීචියථීතියය වර්ණනාවයි.

ගජපති හයපති නරපති රජුනෙඩි මැඩැගත්	කටාර
බුජබල යස වතුරු උතුරු කළ සක්වලිනුත්	පිටාර
රජ නිය මුණි බණ වියරණ කවි නළ සරසවි	කොටාර
වැජඹි මෙරජු තතු පුවතර කපට රාජතුරු	කුටාර

(පැරකුම්බා සිරිත, 73 කව)

තිරුවින් සම්මෙයුම් නිලමහල් උරිමයුම්
 පොදුවන්ඩු ආන්ඩි පොලම්පුන් පැල්ලව !

තෝල්තුනෙ ආහ මාවල් ලාට්ටා
 මේවැලර්ක් කඩන්ද අන්නාල් ! නන්දිනින්
 තිරුවරු නෙඩුම්කන් සිවක්කුම් ආහින්
 සෙරුනර් වෙරුම් පදි විවක්කුමේ
 නිරංගලර් පුරුවම් තුඩික්කින් නින්කලල්
 ඉරන්ජා මැන්තර්ක්කු ඉඩම් තුඩික්කමේ
 මැයියෙල් වාල්උරයි කලික්කම් ආහින්
 අඩංගාර් පෙන්ඩිර්
 පුන් මුලෙලෙ මුත්ත පුන්කලික් කුම්මේ
 කඩුවායි පෝල්වලයි අදිර නින්නොඩු
 මැරුවා මැන්තර් මැන්තර් කුම්මේ
 මාමද යානෙ පන්නින්
 උදිරම් මැන්තර්නින් ඒදිරිමැලෙයින් තෝර්ක්කෙ
 (නන්දිකලම්බකම්, 150)

‘අභිතව සතුරන් පැරදවූ නන්දිවර්මන් රජතුමනි, ලක්ෂම් දෙවියන් දුන් අෂ්ඨ සම්පත්තිය ඔබට ලැබී ඇත. ඔබගේ ලස්සන ඇස් රතුවෙනවිට ඔබ නොගියත් සතුරු ගම්මාන ගිනිගෙන දැවෙන්නේය. ඔබේ ඇති බැම නැටවෙන්න ගත් විට සතුරු රජුන්ගේ වම් උරහිස නැටවෙන්නේය. ඔබ කඩුව කොපුවෙන් එළියට ගත් විට ප්‍රතිවාදී රජුන්ගේ සියළු ආහරණ ගැළවී බිම පතිත වන්නේය. යුද්ධය ඇරඹීමට පිඹිනා සක් හඬින් සතුරු රජුන්ගේ සිත් බියෙන් ඇළලී යන්නේය. මගුලැතු සුදානම් කරන විට සතුරු රජුන්ගේ සිරුරින් රුධිරය පිටවෙන්නේය.’

මෙම කව සින්දු නමින් හඳුන්වන්නාවූ රචනා විලාසයටද සමානකම් දක්වන්නකි. වෘත්තගන්ධි උත්කලිකාප්‍රාස බන්ධනයන්ගෙන් යුත් සින්දු ශෛලියේ ප්‍රශස්ති සෑම රචකයෙකුගේම අවධානයට ලක්වූ පාර්ශ්වයකි.

‘ලක්ෂම් භුජවාසා, සතතු ජය, ලක්ෂම් භුජවාසා
 විරවිජය ලක්ෂම් ශිවකාම්
 නැරබාහු ශිබරය විසු පේම්
 සාරමෘතගරු වචනැති සේම්
 ධීර නරේන්දර සිංහස්වාම්
 වන් දැඩි ප්‍රතිකාල් දෙමළෝ ලන්දේසි
 වන් එජටා ලාඩය සන්නාසි
 නන් දෙසවල මේ බාස විසේසි
 පින්වත් අප හිමි දැන නෙක විලසි’
 (නරේන්ද්‍රසිංහ වර්ණනා)

මෙම කාව්‍ය සම්ප්‍රදායන් දෙකෙහිම දක්නට ලැබෙන දුත කාර්යය කලම්බකම්හි තුනු හෙවත් තුදු යන්නෙන් හැඳින්වේ. මිතුරන් සමග සිය දුක පැවසීම හා මිතුරෙකු ලවා කාව්‍ය නායකයා වෙත පණිවිඩ යැවීම හැම ප්‍රශස්ති කාව්‍යකම පාහේ දක්නට ලැබෙන ලක්ෂණයකි.

‘මාට්ටාදේ ඉත්තනෙ නාල් මාල් නන්දිවාන්	වැරයිතෝල්
පාට්ටාදේ මැල්ලෙයර් කෝන් පැරියානෙ	පැරුවිචුවඩු
කාට්ටාදේ කැයිදැයි පොලිලුලුම්	කාවිර්නිඵ

'මම කොතෙක් ආයාවනය කළත් පර්වනය වන් නන්දිවර්මන්ගේ උරහිසෙහි පහස නොලදිමි. ඔහුට ප්‍රශංසා කිරීමටවත් මට අවසර නොදුන්නෙහිය. ඔහු පෙරහැරේ එනවිට ඇතාගේ පා සළකුණවත් දකින්නට මට අවසර නොදුන්නේය. ඔහුගේ සුවද ඇති තාලෙ මල් (වැටකේ මල්) වක්ක අසලින් ගලා යන කාවේරි ගංගාවෙන් ස්නානය කර මගේ සිතෙහි දැවෙන්නාවූ ගින්දර නිවා ගැනීමට හෝ අවස්ථාව නොදුන්නෙහිය. යෙහෙළියනි, මගේ සිතේ ගින්දර නිවා ගැනීමට අවස්ථාව නොදී නුල් බදිමින්, කොහොඹ අත්තෙන් පවත් සලමින් , එල රහිත ක්‍රියාවන් කරමින් මගේ සිතේ දුක නැති කරන්න උත්සාහ ගන්නේ ඇයි? මම කිකලක සුවයක් ලබමිද?'

පැරකුම්බා සිරිත එය මෙසේ ප්‍රකාශ කරයි.

බන්දා මින්දද මද අරවින්දා සරලා සර යානේ
මන්දා නිල තුරඟට නැගෙමින්දා විශොවග නං වානේ
වන්දා නල ලෙස විය නෙත නින්දා නොලදිමි තනි යානේ
කැන්දා වරෙ පැරකුම් නරනින්දා සකි සඳ සඳ පානේ
(සේදරමන්, 24)

එම අදහසම නන්දිකලම්බකම්හි මෙම කවෙන් නිරූපනය කෙරේ.

සෙන්තලලින් සා ඉට්ටෙට පිළින්ද සෙලුම්සිද
සන්දනමෙන්ර ආරෝ කඩ විනාර් පයින්කයිලෙ
ආයිහෙන්ර කෝන් නන්දි ආගම් තලුවාමල්
වර්හෙන්ර පාවියේන් මෙම
(නන්දිකලම්බකම්, 247)

'යෙහෙළියනි, සඳුන් ගැල්වුවද, ගතට දැනෙන්නේ ලෝදිය අඹරා වක්කරන්නා සේය. සඳුන්වල සිහිල නොදැනෙන්නේ නන්දි රජුගේ පහස නොලැබෙන හෙයිනි. මගේ දුක ඔහුට පවසන්න.'

ප්‍රශස්ති කාවා රවකයින් රජුගේ පුරුෂ ශක්තිය වර්ණනා කිරීමේදී වල්ලභාවකගේ ව්‍යාජයෙන් ශංගාරාත්මක විරභ වැනුම් ඇතුළත් කිරීම සිරිතයි. නූරා රස පෙන්වීමෙන් ගැහැණියක සතුටු කිරීමට පුරුෂයෙකු තුළ පිහිටි පුරුෂ ශක්තිය වර්ණනා කිරීමද පුරුෂයකු හට කරන බහුමානනයක් බවද සඳහන්වේ. (සාහිත්‍ය, 1966:88) පැරකුම්බා සිරිත ශංගාර වර්ණනයට එතරම් තැනක් දී නැති අතර හුදෙක් ශංගාර රසය පමණක් ජනනය කිරීම පිණිස පසු කලෙක ලියැවුණු ශංගාරාලංකාරය, දුනුවිල හටන වැනි කාවායන්හි අරමුණ වී ඇති බව පෙනේ.

වතින් අනගි හුදෙකලාව උන් මට සමහන් රති ලොබිනා
නිතින් විදිය සැර පසකින් සරොසව මාදව ලෙස මද නා
රැතින් මේදින වර නරේන්ද්‍රසිංහ හිමි වඩිමින් කර කරුණා
අතින් කොමළ පිරිමදිනේ කිකලද ගතරන් කැකුළු තනා
(සේදරමන්, 125)

මදංගු යන්න අර්ථ කිහිපයක් ජනනය වන්නාවූ ප්‍රයෝගයකි. හස්තියෙකුගේ මුහුණ සහිත ගණදෙවි වර්ණනාව හෝ පහත කවෙන් දැක්වෙන පරිදි මදංගි හෙවත් මදංගියා යනුවෙන් නර්තනයේ යෙදී සිටින කාන්තාවට කරන ආමන්ත්‍රණය යන දෙයාකාර අර්ථ ගන්වයි. මෙය 'කලී' යනුවෙන් දැක්වෙන සතුට යන ප්‍රයෝගයටද අයත්වන්නකි. මදංගි යන්න කමි නටන තරුණ නිලියන්ට පෙම් කවි කීම බවද සඳහන්වේ. කවි අන්දය නමින් ඇති රාජසිංහ ස්තූතියේ මෙවැනි කවි දක්නට ඇත.

තෙදියත අදිපති රාජසිංහ නිරිඳුට උකුම්
බැඳ රජ මුද්‍රා ලෙල දෙන ලෝකඹයෙ නැටුම්

දෙදකුල කළගෙඩි ගෙන කඹ ලනුවේ මග ඇරුම්
 ඉඳ වලු ගෙන කඹ ලණු මැද ඉඳගෙන කපු නැටුම්
 (කරුණාතිලක, 1923: 7)

පහෙනගුන්දුම් පාර්කාක්කුම් පල්ලවර්කෝන් සෙන්කෝලින්
 නහන්යුම්වාන් මෙයුම්පාඩි තන්රාඩ මදංගිකික
 තකෙයුම්නුන් ඉබෙඩ අදිර තැනපාරම් ඇවැට්ටෝඩ
 මිකැයිමඩුංගා මුන්ඉක්කුත්තුනෙ විලක්ක වර්න්ඩාවො
 (නන්දිකලම්බකම්, 174)

'සාමයෙන් මෙලොව ආරක්‍ෂා කරන්නාවූ රජුගේ ගුණ ගයමින්, මද්දල් වයමින් මදංගි නම් කාන්තාව නර්තනයේ යෙදෙන විට ඇයගේ පියොවුරු වල බරට නිතඹ ගැලවෙතැයි බියෙන් නර්තනය නවත්වන ලෙස ඉල්ලනවා'

සම්ප්‍රදම් සම්ප්‍රදාය යන අර්ථයද විජ්ජා යන අර්ථයද ගන්වයි.

වට්ටන්රෙර නීර්ඉදනෙ මිහවුම් කාන්මින්
 මැට්ටෙක්කෙ කොට්ටිනේන් මාඉල් වික්තෝන්ඩු
 විට්ටන්රේ පලම් පලුඋප්ඉප් උන්න කාන්මින්
 ඉවෙ ඇල්ල සම්පිරදම් ඉහැලිල් තල්ලාට්ටු අට්ටන්රේ
 පොන්රුම් වහෙ මුණි නන්දි අවනිනාරායනර්
 පාරාලම් කෝමායින්
 කුට්ටන්රෙර මලෙතීරෙයි කුඩංගෙ කොන්ඩු
 කුරෙකඩලෙ කුඩික්කින්රේනේ
 (නන්දිකලම්බකම්, 158)

විජ්ජාකරුවෙකු පස් කැට අනේ කියාගෙන ඒවා අබ ඇට බවට පත්කරන බවට පවසන්නාක් මෙන් විජ්ජා දෙවියන් සේ නන්දිවර්මන් රජ වර්ෂා ජලය සියල්ලම අත්ලට රැගෙන පානය කරන බව පෙන්වමින් සිය දස්කම් පෙන්වන්නේය.

අන්තම් (අවසන් වන තැන)+ආදි (ආරම්භ වන තැන) යන දෙපදය සන්ධි විමෙන් අන්ද්‍රාදි යන වචනය සෑදී ඇත. ප්‍රශස්ති කාව්‍යයන්හි අන්ද්‍රාදි ශෛලියෙන් රචනා වූ ප්‍රබන්ධද දක්නට ඇත. කවියක මුල් පේළිය අවසන් වන අක්‍ෂරය හෝ වචනය ඊළඟ පේළියෙහි ආරම්භයට යොදා ගැනීම; දෙමළ සාහිත්‍යයෙහි කවියක අවසන් පෙළෙහි අවසන් වචනය ඊළඟ කවියේ ආරම්භක වචනය හෝ අක්‍ෂරය විම ලෙස යොදා කාව්‍ය රචනය මෙම ශෛලියෙහි ස්වභාවයයි.

තරිඳු ගුණයෙන් ගැඹරින්	කිරිඳු
කිරිඳු බලයෙන් දිරියෙන්	ගිරිඳු
ගිරිඳු නුවණින් විකුමෙන්	සිරිඳු
සිරිඳු දින පැරකුම්	නිරිඳු

(සේදරමන්, 8)

නන්දිකලම්බකම්හිද මේ ශෛලිය අනුගමනය කර ඇති කවි හමුවේ. (73 සහ 74 කවි)
 පුරවලන් නන්දි එංගල් පොන්නිල් නාට්ටු මැන්නන්
 වැරමයිල් පෝට්ටු පායල් වාල්නුදල් සර්ඩි කානුම්

කුරවලේ පොලිලිල් කෝලක් කොට්ටුටොඩේ ඉල්ලෙල ආහිල්
ඉරවරල් මැලර්කල් එන්ගුම් ඉල්ලෙයෝ **නල්කුවේනෙ** (දෙනවා යන අර්ථදේ)

නල්කුම් නන්දි ඉන් නාහිලන් කාවලන් මාරවල් නලෙලුක්තම් (දෙනවා යන අර්ථ දේ)
මල්ක වන්කුටොඩේ පල්ලවර් කෝලරි මැල්ලෙම් තින්කෝල්මෙම
මෙල්කු තොන්ඩයුම් තන්ද ඇරල්හිලම්
විටොඩොනියෝඩුවිඩියාද ඇල්ලිනෝරු
වන්තින්ගලි තෝඩු උලැන් උයිවරෙර අරිඵ්නෙ

කෝට්ටේ යුගයෙන් පසු මෙරට බිහිවූ ප්‍රශස්ති බොහෝවිට අර්ථ රසයෙන් හීන ශබ්ද රසයට පමණක් මුල්කැන දුන් බව පෙනේ. මහනුවර යුගයේදී සිංහල ප්‍රශස්ති කුළ දෙමළ වචන භාවිතය අධික වීමද මෙයට බලපා ඇති බැව් පෙනේ.

තේජනේ ආදිත්‍යවංශ **අර්ණවලංගනී කාත්‍යනාදනේ** ඉරාල රණ වල්ලා
භාජනේ වන් විතාරණ ධාරණේ **කුරිමුනි ගුණතේසමේ ගුම්මේ උන්පුවල් මුල්ලා**
භෝජනේ සංගීත **අවතාරනේ** කර්ණවදාන **නීතමෝ උන් ලකිලිකු පොල්ලා**
රාජනේ නරේන්ද්‍රසිංහ **මෝලනේ** මනුනිති රක්‍ෂ **එන්තමේ ලිප්පඩිමුනි මුල්ලා**
(සේදරමන්, 234)

සමාන වර්ණයන් ළඟ ළඟ යෙදීමෙන් පමණක් නොව මිහිරි හඬ නගන අනුනාසිකාක්‍ෂර බහුලව යෙදීමෙන්ද එකම පද්‍යයේ ස්ථාන කිහිපයක එළිසම කිරීමෙන්ද ප්‍රශස්ති කවියෝ ශබ්ද රසය තියුණු කෙරෙහි යිදී, මෙය වර්ණවෘත්තිය යැයි කියන අනුප්‍රාසය බවද විමල් ජේ. බලගල්ලේ පවසයි. (සාහිත්‍යය, 1966: 175)

වන් මෙදෙන් යුද අන් රදුන් රඹරන් තැලුම් මදමන් ගජාණෙනි
පුන් සඳින් සඳ කැන් ලෙසින් බටපුන් යසින් රඟරම් රජාණෙනි

එම පද්‍ය දෙමළ එළිසිරි නම් විරිතේ එළිය වැටී ඇති ආකාරය පෙන්වන්නක් බව පී.බී. සන්නස්ගල පවසයි. (සන්නස්ගල, 1961: 287)

තණ්ඩ රලමලෙල වෙන්ග සිලෙලමලෙල සංගමලයෙන තංගෙමාර්
මොණ්ඩි සොරිතරු කින්රවඩි සිරු මුණ්දු කිරිගලුම් වෙන්දපාන්

ඉහත දැක්වූ සාධක වලට අනුව ප්‍රශස්ති කාව්‍ය සහ සිංහල සාහිත්‍යයේ පෝෂණය උදෙසා දෙමළ කලම්බකම් කාව්‍ය සාහිත්‍යයෙන්ද ආභාසය ලැබී ඇති බව සඳහන් කළ හැකිය.

එම ආභාසය හේතුවෙන් එලි ඡන්දසේ මෙතෙක් සඳහන් නොවූ විරිත් සමූහයක් පහළවීම, ශාංගාර රසය ප්‍රධාන කරගත් කාව්‍ය පහළ වීම, ස්ත්‍රී කතෘක ව්‍යාජයෙන් යුක්ත කාව්‍ය පහළ වීම, විරහ කාව්‍යයේ විවිධතා ඇතිවීම, අතිශයෝක්ති වර්ණනා ඇතිවීම, රත්නත්‍රයට හිමි තැනට වෙනත් දේව වන්දන ඇතුළත් වීම, ආගමෙන් තොර සාහිත්‍යයක් දක්නට ලැබීම, කාව්‍යයන්හි පුනරුක්ති බහුලවීම, අර්ථ රසයට වඩා ශබ්ද රසයෙන් අනුන සාහිත්‍යයක් ඇතිවීම හා භාෂා මිශ්‍ර පද්‍ය ඇතිවීම ආදිය දැක්විය හැකිය.

ආශ්‍රේය ග්‍රන්ථ

සන්නස්ග, පී.බී. 1961. *සිංහල සාහිත්‍ය වංශය*. කොළඹ: ඇස්. ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ.
සාහිත්‍ය. 1966. සාහිත්‍ය දින විශේෂ කලාපය, දෙවන සංස්. 1999, මැන්දිස් රෝහණදීර, කොළඹ : සංස්කෘතික කටයුතු දෙපාර්තමේන්තුව.
සේදරමන් ජේ.ඊ. 1970. *ප්‍රශස්ති කාව්‍ය රසය*, කොළඹ : ඇම්.ඩී.ගුණසේන සහ සමාගම.

සෝරත හිමි වැලිවිටියේ. 1985. *ඵල සඳස් ලකුණ*, කොළඹ : විද්‍යෝදය පිටිවෙණේ ආදි ශිෂ්‍ය සංගමයේ ප්‍රකාශනය.

ශාස්ත්‍රී නිලකණ්ඨ. 1947. *දකුණු ඉන්දියා ඉතිහාසය*, කොළඹ : රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව.

කෙරමණියේ පිනානන්ද හිමි, සංස්. 1964. *කෝට්ටේ ප්‍රශස්ති කාව්‍ය*, ශාන්ති කොළඹ.

ඇම්.ඩී.ඩී. කරුණාතිලක, සංස්. 1923. *කවි අන්දය හෙවත් කමි නැටීම*, කෑගල්ල.

Tamil Lexicon. 1982. Vol 11, Part 1. University of Madras.

Kone P.V. 1923. *The Sahithyadarpana of Vishvanatha and History of Alankara Literature*, Bombay.

Punthevanadar Mudaliyar P.C. and Pillei Ramasamy, eds. 1955. *Nandik Kalampakam*: Madras. Muruga Munaivar Kathir, ed. 2007. *Madurei Kalampakam*: Saradha Palhippakam.

Special thanks to Shanmuganathan Thibaharan – Instructor, University of Visual & Performing Arts.